

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦ. 1 Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.....	9
ΚΕΦ. 2 Η ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ... 31	
ΚΕΦ. 3 Ο ΓΑΛΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ	45
ΚΕΦ. 4 Ο ΦΑΚΕΛΟΣ.....	63
ΚΕΦ. 5 ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ.....	73
ΚΕΦ. 6 ΣΤΟ ΚΑΦΕ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ.....	87
ΚΕΦ. 7 Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΗ	99
ΚΕΦ. 8 ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ	107
ΚΕΦ. 9 Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΙΛΜΟΡ ΚΟΟΥΒ.....	119
ΚΕΦ. 10 ΤΟ ΑΣΠΡΟ.....	133
ΚΕΦ. 11 ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΛΕΓΙΟ	143
ΚΕΦ. 12 ΜΙΑ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ.....	161
ΚΕΦ. 13 ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ	171
ΚΕΦ. 14 ΟΤΑΝ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ.....	187
ΚΕΦ. 15 ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ.....	199
ΚΕΦ. 16 ΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΙ.....	217
ΚΕΦ. 17 ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ.....	231
ΚΕΦ. 18 ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΨΑΛΙΔΗ	243

ΚΕΦ. 19 Ο ΟΔΗΓΟΣ.....	251
ΚΕΦ. 20 Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΑ.....	265
ΚΕΦ. 21 ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ ΤΑΞΙΔΙ	281
ΚΕΦ. 22 ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ	291
ΚΕΦ. 23 ΚΡΑΥΓΕΣ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ.....	309

*Αυτό το βιβλίο αφιερώνεται στη μαμά μου.
Εκείνη έκανε την αρχή.*

Σημ.: Οι σημειώσεις στο τετράδιο του Μορίς Μορό είναι εμπνευσμένες από εκείνες στο *Εγχειρίδιο των φανταστικών τόπων*, των Τζάνι Γκουνταλούπι και Αλμπέρτο Μάνγκουελ, Εκδόσεις Rizzoli, 1982.

Κεφάλαιο 1

Ο ΓΑΤΟΣ της BENETΙΑΣ

«Νιαουρή;» φώναξε ψιθυριστά η Ανίτα. «Νιαουρή;»

Το κορίτσι περπατούσε στις μύτες των ποδιών πάνω στο χορτάρι του κήπου. Με το στόμα μισάνοιχτο, έτοιμη να συλλάβει τον παραμικρό θόρυβο. Στράφηκε προς το πέτρινο πηγάδι. Ένα τιτίβισμα; Ένα βογκητό; Ένα πατημένο φύλλο; Κοίταξε. Τίποτε απ' όλα αυτά.

Ο γάτος της δεν ήταν ούτε πίσω από το πηγάδι.

Η Ανίτα χάιδεψε με το ένα χέρι τα μαλλιά της και τα έλυσε από το λαστιχάκι που τα συγκρατούσε. Είχε μακριά σκούρα μαλλιά, ίσια σαν λεπίδες, που έφταναν ως τους ώμους. Δάγκωσε το χείλι της, αναποφάσιστη αν έπρεπε να θυμώσει ή να ανησυχήσει. Ήταν αργά τώρα πια. Από πάνω της, ο ουρανός του Ιουνίου

είχε πάρει το χρώμα της γλασαρισμένης πορτοκαλόφλουδας. Ένας θρασύς άνεμος που φυσούσε από τη λιμνοθάλασσα, έκανε να κυματίζουν οι φρεσκοανθισμένες γλυσίνες και σκορπούσε ένα γλυκό άρωμα από μενεξέδες.

«Νιαουρή;» φώναξε άλλη μια φορά η Ανίτα, παρόλο που ήξερε πως ήταν ανώφελο να τον ψάχνει εκεί έξω. Το πιο πιθανό ήταν ότι ο γάτος είχε σκαρφαλώσει σε έναν από τους στριφογυριστούς κορμούς της γλυσίνας, είχε ισορροπήσει πάνω στα σιδερένια δοκάρια της πέργκολας και, για άλλη μια φορά, είχε πηδήξει έξω από το πέτρινο τοιχάκι που όριζε τον μικρό τους κήπο. Και όλα αυτά, μπροστά στα μάτια της Ανίτας που είχε περάσει το απόγευμα καθισμένη στο τραπέζακι καταμεσής του κήπου για να μελετήσει.

“Να πάρει”, σκέφτηκε.

Ο άνεμος έκανε τις σελίδες του βιβλίου της ιστορίας να πλαταγίζουν σαν παλιές βεντάλιες.

“Να πάρει”, ξανασκέφτηκε. Πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε δει τον Νιαουρή;

Πριν.

“Ναι, αλλά πόσο πριν;” αναρωτήθηκε στριφογυρίζοντας το λαστιχάκι στα δάχτυλά της. Η Ανίτα δεν είχε ποτέ στη ζωή της ρολόι. Και η αίσθησή της για το χρόνο ήταν καθαρά οπτική. Όταν ο ήλιος κατέβαινε πέρα από το επίπεδο προφίλ της λιμνοθάλασσας και πυρπολούσε το νερό ανάμεσα στα φεριμπότ που

κατευθύνονταν προς το Μέστρο και την Κιότζια, αυτό έδειχνε ότι η μέρα κόντευε να τελειώσει.

Ένα σμήνος από περιστέρια διέσχισε το κομμάτι του ουρανού από πάνω της, φτεροκοπώντας δυνατά.

Ήταν άλλη μία ένδειξη για το ηλιοβασίλεμα που ερχόταν. Για το κορίτσι ήταν σαν να σήμανε συναγερμός. Δεν είχε καθόλου χρόνο για χάσιμο.

Άρπαξε βιβλίο, τετράδιο και στίλο, τα έριξε γρήγορα μέσα στο σακίδιό της και διέσχισε με φούρια τη μακρόστενη αυλή του παλιού σπιτιού. Από πάνω της, υψωνόταν επιβλητικό το παλιό κτίριο με τους τρεις ορόφους του με τους ξεφλουδισμένους τοίχους και τα μακρόστενα παράθυρα, πλαισιωμένα από πέτρινες μυτερές αψίδες. Από τα μαύρα ανοίγματα που έχασκαν κάτω από τη στέγη πρόβαλλαν οι σιδερένιες σκαλωσιές που χρησίμευαν για τις εργασίες αποκατάστασης.

Πέρασε κάτω από την πορτούλα που οδηγούσε στο σπίτι, στηρίχτηκε στην κουπαστή της στενής σκάλας που ανηφόριζε στον πρώτο όροφο και αφουγκράστηκε. Από μακριά άκουγε το μικρό ραδιόφωνο της μητέρας της, συντονισμένο όπως πάντα σε ένα σταθμό με κλασική μουσική. Οι ήχοι από τα βιολιά κάποιας φημισμένης άριας γλιστρούσαν σαν φαντάσματα πάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια δημιουργώντας μελαγχολικές αντηχήσεις. Τα τοιχώματα της σκάλας ήταν καλυμμένα σε όλο τους το μήκος από τοιχογραφίες:

σκουρόχρωμες ζωγραφιές, με πρόσωπα, ζώα και ανθρώπους που τους κατάπινε το σκοτάδι. Το ταβάνι, τρεις ορόφους ψηλότερα, είχε ένα πυρακτωμένο χρυσαφί χρώμα, που το διέσχιζε μια σκουρόχρωμη ρωγμή.

Στη φαντασία της Ανίτας, εκείνη η ρωγμή δεν ήταν παρά η ρίζα ενός δέντρου.

“Το δέντρο του χρόνου και της εγκατάλειψης, που τρέφεται με άδειους χώρους και σιωπή”, μουρμούρισε ακολουθώντας τη δαντελωτή διαδρομή εκείνης της ρωγμής, ως τη σκουρόχρωμη τρύπα μέσα στην οποία χανόταν. Μια τρύπα όπου το κορίτσι πίστευε ότι διέκρινε μικρά ασημένια φυλλαράκια.

Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, έτσι ήταν πλασμένη. Έτσι τα έβλεπε τα πράγματα.

Παρόλο που οι άλλοι της έλεγαν πως έκανε λάθος. Και πως κάποια πράγματα δεν υπήρχαν.

Για την Ανίτα, όμως, εκείνο το βράδυ, το μοναδικό πράγμα που στ’ αλήθεια δεν υπήρχε ήταν ο γάτος της.

Γονάτισε στη βάση της σκάλας και ξαναφώναξε. «Νιαουρή;»

Της απάντησαν μόνο τα βιολιά από το ραδιόφωνο κι ένας απόμακρος ήχος από φωνές που ερχόταν απ’έξω. Από τα καταστήματα. Ή από το κανάλι.

Η Ανίτα ανέβηκε δυο-δυο τα σκαλοπάτια. Αγνόησε τα ζωγραφισμένα πρόσωπα κρατώντας σφιχτά τα κάγκελα. Κάποτε είχε φανταστεί ότι εκείνες οι μορφές

που κρύβονταν μέσα στους τοίχους, θα μπορούσαν να την αρπάξουν ή να απλώσουν το χέρι και να της αγγίξουν την άκρη του φορέματός της. Και από τότε δεν της έβγαινε από το μυαλό. Ανέβηκε τρεχάτη χωρίς να πάρει ανάσα ως τον δεύτερο όροφο και δρασκέλισε τις μεταλλικές κατασκευές που στηρίζονταν στο πάτωμα. Εκεί τα δωμάτια ήταν γεμάτα με σκαλωσιές που έφταναν ως την οροφή.

Η μαμά της Ανίτας ήταν ανεβασμένη εκεί πάνω και ακουμπούσε σχεδόν στο ταβάνι. Φορούσε μια φόρμα εργασίας όλο λεκέδες από χρώματα και χώματα. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν προστατευμένα μέσα σε ένα νάιλον σκουφάκι που μαζί με ένα ζευγάρι μεγάλα κίτρινα γυαλιά την έκαναν να μοιάζει με περίεργο έντομο.

Η μαμά της Ανίτας ήταν συντηρήτρια έργων τέχνης. Εδώ και μερικές εβδομάδες είχε αναλάβει την αποκατάσταση εκείνου του παλιού σπιτιού που ήταν γεμάτο με ζωγραφιές. Καταπιανόταν υπομονετικά με έναν τοίχο κάθε φορά, εξοπλισμένη με σκαρπέλα, κοπίδια και μπατονέτες από βαμβάκι εμποτισμένες με αποσταγμένο νερό. Έξυνε, έτριβε, καθάριζε και, σιγά-σιγά, επανέφερε στο φως τις τοιχογραφίες. Θα της έπαιρνε τουλάχιστον ένα χρόνο για να τελειώσει ολόκληρο το σπίτι.

Και η Ανίτα θα έμενε μαζί της.

Ήταν χαρούμενη που μετακόμισε στη Βενετία και της άρεσε πολύ που περνούσε τα απογεύματά της

μελετώντας σ' εκείνο το παλιό σπίτι. Μπορεί να μην ήταν δικό τους, αλλά χάρη στη δουλειά της μαμάς της, η Ανίτα ένωθε το σπίτι αυτό κάπως σαν το πατρικό της.

«Μαμά!» φώναξε μόλις μπήκε στο δωμάτιο. «Μήπως είδες τον Νιαουρή;»

Η μητέρα της που ισορροπούσε πάνω στην πιο ψηλή σκαλωσιά δεν την άκουσε. Ήταν απορροφημένη στη δουλειά της και συνεπαρμένη από τη μουσική που έπαιζε το ραδιόφωνο.

Η Ανίτα έκανε να την ξαναφωνάξει, άλλαξε όμως γνώμη και αποφάσισε να την αφήσει απερίσπαστη και να πάει μόνη της να ψάξει για το γάτο. Τοποθέτησε το σακιδιό της σε εμφανές σημείο δίπλα στην πόρτα για να της δώσει να καταλάβει πως είχε βγει έξω και κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες. Ξαναβγήκε στον κήπο, κατευθύνθηκε προς την πορτούλα της εξόδου, σήκωσε τη βαριά σιδερένια αμπάρα που τη σφάλιζε και, επιτέλους, βγήκε στον χρυσαφένιο ήλιο της Βενετίας.

Το παλιό σπίτι ήταν γνωστό στους Βενετσιάνους ως το Σπίτι των Καλικάντζαρων, από τις τοιχογραφίες του. Βρισκόταν στο Ντορσοντούρο, τη νοτιότερη συνοικία της πόλης, όπου οι Βενετσιάνοι από παλιά υποστήριζαν ότι είχαν απομείνει οι τελευταίοι καλικάντζαροι. Η Ανίτα δεν ήταν Βενετσιάνα. Μόλις πριν από λίγους μήνες είχε έρθει σ' εκείνη τη μαγευτική πόλη

του νερού. Λεγόταν Μπλουμ, Ανίτα Μπλουμ, ήταν δώδεκα χρονών, ευτυχισμένη μοναχοκόρη μιας Ιταλίδας συντηρήτριας και ενός Άγγλου τραπεζίτη που είχε μείνει στο Λονδίνο με σκοπό να έρθει κι εκείνος αργότερα. Αν και, όπως έλεγε πάντοτε ο πατέρας της, δεν ήταν ό,τι πιο εύκολο να πείσεις μια τράπεζα να μεταφερθεί από το Λονδίνο στη Βενετία.

“Θα σου αρέσει η Βενετία, θα δεις”, της είπε αποχαιρετώντας την ο πατέρας της, όταν η Ανίτα και η μαμά της έφευγαν για τη Βενετία. “Άντε τώρα, άσε τα κλάματα. Κι αν σου λείπει το Λονδίνο, έχει αεροπλάνο κάθε μία ώρα”.

Όλα αυτά ήταν αλήθεια, σκεφτόταν η Ανίτα τρέχοντας κατά μήκος της οδού Μπόργκο σε αναζήτηση του γάτου της. Εκτός από το ότι το Λονδίνο δεν της έλειπε ούτε κατά διάνοια. Και ότι τελικά ο πατέρας της ήταν εκείνος που πήρε το αεροπλάνο για να έρθει κοντά της.

Το κορίτσι έσκυψε πάνω από κάθε χαραμάδα, κρυφοκοίταξε μέσα από τις πόρτες, ανάμεσα στα αναρριχητικά φυτά, πάνω στις στέγες, κοντά στα στριφογυριστά λιθόστρωτα. Ρώτησε τους περαστικούς μήπως είχαν δει έναν ασπρόμαυρο γάτο με μια κηλίδα γύρω από το ένα του μάτι. Δεν τον είχε δει κανείς.

Όσο η Ανίτα απομακρυνόταν σιγά-σιγά από το Σπίτι των Καλικάντζαρων, την κατάπινε ο φωτεινός, υδάτινος λαβύρινθος της πόλης. Ο ήλιος στεφάνωνε τις

δαντελωτές στέγες με φλογισμένες γιρλάντες και οι προσόψεις των κτιρίων λούζονταν σε ένα χρυσό φως.

«Νιαουρή;» φώναξε η Ανίτα για πολλοστή φορά, βγαίνοντας στην πλατεία Σαν Τροβάζο.

Η πλατεία Σαν Τροβάζο, κατά περίεργο τρόπο, ήταν εντελώς έρημη. Κανένας δεν περνούσε από το λευκό πλάτωμα που οριοθετούσαν τα δέντρα, εκεί που έπεφτε η γκριζα σκιά της μεγάλης εκκλησίας και οι φωτεινές κηλίδες που μάκραιναν πάνω στο πλακόστρωτο. Στο σημείο αυτό βρισκόταν μόνο η Ανίτα που έψαχνε τον άφαντο γάτο της.

Το κορίτσι κοντοστάθηκε. Εκείνη η αλλόκοτη σιωπή, που ήταν αδύνατον να τη φανταστεί κανείς σε οποιαδήποτε άλλη πόλη του κόσμου, τη βοηθούσε να σκέφτεται.

Και της Ανίτας της άρεσε να σκέφτεται.

Της άρεσε να αφήνεται και να την παρασύρει μια οποιαδήποτε σκέψη, να την ταξιδεύει μακριά, καλπάζοντας γρήγορα προς όποια κατεύθυνση ήθελε η σκέψη, για να την αφήσει και πάλι, σαστισμένη, να αγωνίζεται να θυμηθεί τι ακριβώς έκανε πριν.

Έπρεπε να βρει το γάτο.

Αμέσως.

Προσανατολίστηκε. Το σπίτι της απείχε λίγα μόλις νούμερα κατά μήκος του δρόμου αριστερά της. Μπορούσε σχεδόν να δει την κορυφή της πέργκολας από γλυσίνα στην απέναντι πλευρά της εκκλησίας.

Αν ο Νιαουρής πραγματικά το είχε σκάσει κατά μήκος του τοίχου, μπορεί να είχε σκαφαλώσει εύκολα στις υδρορροές εκείνου του κίτρινου κτιρίου κι έπειτα ακολούθησε τις στέγες του παλιού μοναστηριού για να ξαναβρεθεί στο έδαφος.

«Δηλαδή οπουδήποτε!» κατέληξε η Ανίτα κοιτάζοντας τριγύρω.

Ξανάρχισε να παίζει το λαστιχάκι στα δάχτυλά της.

“Οι γάτες δεν αλλάζουν ποτέ τις συνήθειές τους”, σκέφτηκε.

Άρα υπήρχε μία πιθανότητα. Ένα μέρος εκεί κοντά όπου μπορούσε να πάει και να τον ψάξει, πριν απ’ όλα τα άλλα.

Ο ταρσανάς του Σαν Τροβάζο. Το τελευταίο μέρος στην πόλη όπου κατασκευάζονταν ακόμα γόνδολες.

Πριν από τρεις εβδομάδες, ο Νιαουρής είχε βρει καταφύγιο ανάμεσα στα πλεούμενα, μόνος και φοβισμένος, κρυμμένος στον πάτο μιας γόνδολας.

Η Ανίτα άθελά της χαμογέλασε. “Ναι”, είπε από μέσα της. “Μάλλον εκεί θα πήγε πάλι”.

Ο ταρσανάς του Σαν Τροβάζο ήταν ένα ξυλόσπιτο που έμοιαζε σαν να είχε κατρακυλήσει στην ακροθαλασσιά ολόισια από τις Άλλεις. Μέσα στο καρνάγιο υπήρχαν μόνο τρεις γόνδολες, τοποθετημένες στις ξύλινες γλίστρες τους. Τέτοια ώρα, ακόμη και το παλιό ναυπηγείο έδειχνε έρημο καθώς είχαν φύγει όλοι.

Η Ανίτα στηρίχτηκε στο κιγκλίδωμα και κρυφοκοίταξε μέσα από τις μπάρες. Ξαφνικά, άκουσε βήματα να έρχονται από την παράγκα.

«Συγγνώμη!» φώναξε ανασηκωμένη στις μύτες των ποδιών της. «Με συγχωρείτε!»

Ένας κατασκευαστής πλεούμενων, ψηλός και καμπουριασμένος σαν την τανάλια που τραβάει τα καρφιά, πρόβαλε μέσα από το ξυλόσπιτο. Το κορίτσι τον ρώτησε μήπως το μάτι του είχε πάρει ένα γάτο.

«Από δω δεν φάνηκε», απάντησε ο άντρας με έντονη βενετσιάνικη προφορά. Έβγαλε το καπέλο του και γέλασε σφιγμένα. «Για τράβα ρώτα και τους Βισεντίν, στο νούμερο 89. Και ευχήσου να μην τον έχουν δει ούτε αυτοί».

Η Ανίτα τον ευχαρίστησε και απομακρύνθηκε βιαστικά. Ήξερε τους Βισεντίν στο νούμερο 89 και γνώριζε ότι δεν ήταν καθόλου αλήθεια ότι έτρωγαν γάτες, γι' αυτό δεν ανησύχησε.

Όμως ο γάτος της εξακολουθούσε να είναι άφαντος.

Πού είχε χαθεί αυτή τη φορά;

Το κορίτσι τον έψαξε παντού. Τίποτα. Τίποτα. Και ξανά τίποτα.

Κάποιος έπρεπε να βοηθήσει την Ανίτα.

Έτρεξε ως το σπίτι με το νούμερο 173, που βρισκόταν αριστερά του 14 και δεξιά του 78. Κάτι φυσιολογικό. Οι γειτονικοί αριθμοί στη Βενετία ακολουθούσαν μια μυστηριώδη σειρά, έναν μυστικό κώδικα που μόνο οι ταχυδρόμοι ήταν εξουσιοδοτημένοι να γνωρίζουν.

Όταν έφτασε μπροστά στο 173, σήκωσε το βλέμμα της και έκανε δυο βήματα πίσω. Το παράθυρο του δεύτερου ορόφου, σαν κάδρο στην ανοιχτόχρωμη πέτρα, ήταν ορθάνοιχτο. Από το πλαϊνό μπαλκονάκι ξεμύτιζαν αναρριχητικά γαρίφαλα, που η έντονη μυρωδιά τους απομάκρυνε τα κουνούπια.

Δίπλα στην πόρτα δεν υπήρχε κουδούνι, κι έτσι η Ανίτα έκανε τις παλάμες χωνί γύρω από το στόμα για να δυναμώσει τη φωνή της. «Τόμι!» φώναξε.

Μετά από έναν σύντομο θόρυβο, στο παράθυρο πρόβαλε ένα αγόρι με καστανά μαλλιά και μεγάλα μάτια.

«Ανίτα!» αναφώνησε. «Περίμενε, κατεβαίνω να σου ανοίξω».

«Δεν μπορώ να ανεβώ. Ψάχνω τον Νιαουρή».

«Πάλι;»

Η Ανίτα ξεφύσησε. «Πάλι! Μήπως μπορείς να με βοηθήσεις;»

Ο Τόμι πιάστηκε από το περβάζι και άνοιξε διάπλατα τα μάτια του. «Φυσικά και μπορώ. Έρχομαι αμέσως».

Το αγόρι τραβήχτηκε μέσα. Από το δρόμο, η Ανίτα ήταν σε θέση να παρακολουθεί κάθε του κίνηση, ακούγοντας τους θορύβους που έκανε.

Άκουσε τον Τόμι να αλλάζει ρούχα με ταχύτητα αστραπής, να σκουντουφλά στο τραπέζι ρίχνοντας κάτω μια στοίβα βιβλία, να βγαίνει από το δωμάτιο,

να διασχίζει τον στενό διάδρομο και να κατεβαίνει τα μεγάλα σκαλοπάτια της σκάλας ως την κουζίνα.

Τον άκουσε να σερβίρει μια δικαιολογία στους γονείς του, να καταπιάνεται με την πόρτα της εισόδου και μετά από δυο-τρεις μάταιες προσπάθειες να πεδάει έξω με ορμητικότητα στρατιώτη.

«Πότε εξαφανίστηκε αυτή τη φορά;» ρώτησε καταφέρνηοντας επιτέλους να φορέσει το πουλόβερ πάνω από το χιλιотσαλακωμένο πουκάμισό του.

«Δεν ξέρω ακριβώς. Πριν από μια-δυο ώρες. Ίσως και τρεις».

«Κατάλαβα».

Ο Τόμι έχωσε τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού του κι έβγαλε έξω με τη σειρά μια πυξίδα, ένα χρονόμετρο, δύο αγκίστρια με πετονιά, ένα πακέτο σπέρτα για άναμμα μέσα στο νερό, έναν ελβετικό σουγιά κι ένα τσιγκινο κουτάκι γεμάτο με μπισκότα βανίλιας.

«Κοίτα τι θα κάνουμε», είπε δείχνοντας τα μπισκότα στην Ανίτα. «Θα τον ξετρυπώσουμε χάρη στην έμφυτη λαιμαργία του».

«Πιστεύεις ότι ξανακρύφτηκε;»

Ο Τόμι έγνεψε καταφατικά. «Σίγουρα. Αλλά, όπως λέει και η γιαγιά μου, καμία γάτα δεν μπορεί να αντισταθεί στις Λιχουδιές Βανίλιας».

Ξαναγύρισαν γρήγορα πίσω, περνώντας από την πλατεία Σαν Τροβάζο που έμοιαζε ακόμα πιο φασματική

μέσα στις ψηλόλιγνες σκιές της. Η Ανίτα φώναξε τον Νιαουρή μερικές φορές ακόμα, ενώ ο Τομάζο περιέφερε στον αέρα τα ακαταμάχητα μοσχομυριστά μπισκότα. Έτριψε δυο-τρία στο πέρασμά του και με τη μέθοδο αυτή εντόπισαν τέσσερις γάτες.

Καμία όμως απ' αυτές δεν ήταν ο Νιαουρής.

Πλησίασαν στο Σπίτι των Καλικάντζαρων ρίχνοντας κλεφτές ματιές σε κάθε τοίχο, κάτω από τη γέφυρα του καναλιού και κατά μήκος των σκαλοπατιών που κατηφόριζαν στα αραξοβόλια.

Τίποτα.

«Ηλίθιο γατί!» είπε ξεφυσώντας ο Τόμι και πέταξε στον αέρα τα τελευταία ψίχουλα μπισκότων.

Μπροστά από την πόρτα του σπιτιού, σταμάτησε όπως έκανε πάντα. Έδειχνε να παρατηρεί την πρόσοψη, λες κι ο ξεφλουδισμένος σοβάς πάνω στους τοίχους από τούβλα σχημάτιζε ένα χάρτη για πειρατές με ακτές, νησιά και μυστικές παραλίες για εξερεύνηση.

Απέξω, το Σπίτι των Καλικάντζαρων δεν ήταν κάτι ξεχωριστό. Ήταν πιο ψηλό κατά έναν όροφο από τα διπλανά κι ένας μεγάλος φεγγίτης έκοβε στα δύο τη δίριχτη στέγη, στολισμένος με ένα μαρμάρινο γλυπτό. Είχε έξι καπνοδόχους, όλες στραβές. Τα παράθυρα ήταν κλειστά και την είσοδο στεφάνωναν δύο μεγάλα “Μ” πλεγμένα μεταξύ τους σαν κληματσίδες.

«Εμπρός, Τόμι!» τον παρακίνησε η Ανίτα. «Ας τον ψάξουμε μέσα στο σπίτι».

«Η μαμά σου είναι ακόμα εδώ;»

«Φαντάζομαι πως ναι». Η Ανίτα άνοιξε την πόρτα που έτριξε, περιμένοντας το φίλο της να το πάρει απόφαση και να την ακολουθήσει. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Ξέρεις πολύ καλά τι συμβαίνει», απάντησε ο Τόμι. «Αυτό το σπίτι... δεν έχει καλή φήμη».

«Έλα τώρα!» αναφώνησε η Ανίτα ενώ περνούσαν βιαστικά το κλιμακοστάσιο για να βγουν στην εσωτερική στενή αυλή.

Ο Τόμι κοίταξε φευγαλέα τριγύρω, ρίχνοντας μια φοβισμένη ματιά στις τοιχογραφίες που διακοσμούσαν τους τοίχους.

«Θα πάψεις επιτέλους να έχεις αυτές τις ανόητες προλήψεις;»

«Δεν είναι προλήψεις. Μην ξεχνάς ότι αυτό είναι το Σπίτι των Καλικάντζαρων και...»

«Η μαμά μου λέει ότι ονομάζεται Οικία Μορίς Μορό», τον διέκοψε η Ανίτα.

Ο Τόμι ανασήκωσε τους ώμους. «Οι Βενετσιάνοι το λένε Σπίτι των Καλικάντζαρων», επέμεινε δείχνοντας τα σχέδια που διακοσμούσαν τους τοίχους, «εξαιτίας όλων αυτών των καλικάντζαρων που ζωγράφισε στους τοίχους εκείνος ο θεόμουρλος».

«Ήταν καλλιτέχνης», τον διόρθωσε η Ανίτα. «Ένας μεγάλος ζωγράφος και εικονογράφος από τη Γαλλία. Η μαμά μου λέει ότι ο Μορίς Μορό χρειάστηκε εφτά χρόνια για να ζωγραφίσει ολόκληρο το σπίτι».

«Ναι. Και μετά τον βρήκαν κρεμασμένο».

«Τόμι!»

«Αλήθεια είναι».

«Δεν είναι αλήθεια!» πετάχτηκε η Ανίτα. «Πέθανε σε βαθιά γεράματα».

«Και ποιος έβαλε φωτιά στο εργαστήρι του στον τελευταίο όροφο;»

Το κορίτσι δεν μίλησε, παρά έμεινε να κοιτάζει από τον κήπο το εσωτερικό της πρόσοψης του σπιτιού. Ο τοίχος από τούβλα είχε καμπουριάσει με το πέρασμα του χρόνου εξαιτίας της υγρασίας και τώρα ορθωνόταν σαν μια μεγάλη κοιλιά ως το φεγγίτη. Ήταν ο όροφος που βρισκόταν πάνω από τη χρυσαφένια οροφή με τη μεγάλη ρωγμή. Εκεί ψηλά φαινόταν ακόμα ένα μεγάλο σκούρο στίγμα, ένας λεκές από καπνό που τύλιγε τα πάντα. Ήταν αλήθεια πως είχε ξεσπάσει μια πυρκαγιά που είχε κάψει ένα μέρος του σπιτιού. Ποιος ξέρει όμως πριν από πόσα χρόνια.

Και για ποιο λόγο.

“Δεν κρεμάστηκε”, σκέφτηκε η Ανίτα.

Ο Τόμι την πλησίασε. «Δεν μπορείς να πεις, είναι λίγο τρομακτικό αυτό το σπίτι», μουρμούρισε.

«Λίγο», παραδέχτηκε το κορίτσι.

Ο Τόμι έδειξε την καμένη στέγη. «Ανέβηκες ποτέ στον τελευταίο όροφο;»

Η Ανίτα κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Η μαμά λέει πως είναι επικίνδυνο. Υπάρχουν δοκάρια έτοιμα

να καταρρεύσουν. Πρέπει πρώτα να γίνουν εργασίες αποκατάστασης».

«Α, μάλιστα», είπε ο Τόμι.

Έμειναν σκεφτικοί για λίγα δευτερόλεπτα.

Έπειτα ο Τόμι έβγαλε μέσα από την τσέπη του ένα ακόμη μπισκότο.

«Ξεχάσαμε τον Νιαουρή», είπε η Ανίτα.

Και ξανάρχισαν το ψάξιμο.

Ερεύνησαν κάθε γωνιά του κήπου κι έπειτα ο Τόμι σκαρφάλωσε στην κορυφή του τοίχου όπου ακουμπούσε η πέργκολα από γλυσίνες, προσπαθώντας να καταλάβει αν ο γάτος είχε εγκλωβιστεί στην αυλή του γείτονα.

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε η Ανίτα από κάτω.

Κρατημένος πάνω στον τοίχο, ο Τόμι έψαχνε με το μυωπικό του βλέμμα προς κάθε κατεύθυνση. «Δες και μόνη σου», της είπε απλώνοντας το χέρι για να τη βοηθήσει να ανεβεί.

Η Ανίτα σκαρφάλωσε στον τοίχο δίπλα του.

Μπροστά τους απλωνόταν ένας λαβύρινθος από τοίχους και τοιχάκια, ανθισμένα δέντρα, ταράτσες, μακρόστενα σπίτια, μέγαρα, στέγες, μικρές καμάρες, δίφυλλα παράθυρα. Ένας λαβύρινθος με χιλιάδες εισόδους κι άλλες τόσες εξόδους.

«Κατάλαβες ποιο είναι το πρόβλημα;»

«Μπορεί να έχει πάει οπουδήποτε», ψιθύρισε η Ανίτα αποκαρδιωμένη.

«Να δεις που θα ξανάρθει».

«Λες;»

«Φυσικά. Εξάλλου δεν πρόκειται να κινδυνέψει από τροχαίο. Δεν υπάρχει περίπτωση να τον πατήσει αυτοκίνητο».

Ο Τόμι άφησε ένα μπισκότο βανίλιας στην κορυφή του τοίχου και κατέβηκαν και οι δυο κρατημένοι από τα δοκάρια της πέργκολας.

«Αχ, μακάρι να μην έπεσε μέσα στο πηγάδι», είπε η Ανίτα.

«Αποκλείεται», τη διαβεβαίωσε ο Τόμι.

Πάντως, για να είναι απόλυτα σίγουροι, πήγαν να κοιτάξουν κι εκεί. Το τοιχάκι του πηγαδιού ήταν στο ύψος τους, χτισμένο από ανοιχτόχρωμη πέτρα και με το στόμιο κλεισμένο με σιδερένια σχάρα.

Ο Τόμι έβγαλε μέσα από τις ανεξάντλητες τσέπες του ένα φακό και τον έστρεψε προς το κιγκλίδωμα.

Μέσα στο πηγάδι υπήρχαν μόνο σκουπίδια, που είχαν πετάξει εκεί όσο το σπίτι ήταν ακατοίκητο.

«Είδες που σου το έλεγα;»

Η Ανίτα έγνεψε καταφατικά.

Κατευθύνθηκαν προς το εσωτερικό του σπιτιού.

Το κορίτσι άρχισε να ανεβαίνει τις σκάλες. Ο Τόμι δεν ακολούθησε.

«Είναι πιθανό να έχει κρυφτεί κάπου στον επάνω όροφο».

«Η μαμά σου δεν θέλει να ανεβαίνω».

«Η μαμά μου δεν θέλει να ανεβαίνει κανένας, Τόμι. Δουλεύει και δεν θέλει να πειράζουν τα πράγματά της».

«Και πολύ σωστά». Το αγόρι έστρωσε τα μαλλιά με την παλάμη του. «Γι' αυτό καλύτερα να μην ανεβώ».

Η Ανίτα πήγε κοντά του. «Πες μου την αλήθεια. Αυτά είναι δικαιολογίες».

Ο Τόμι κοίταξε τα παράξενα πρόσωπα πάνω στους τοίχους. Ένα μονόφθαλμο τέρας που θα μπορούσε να είναι ο Πολύφημος, τα πλοκάμια ενός γιγάντιου καλαμαριού, τους κινητούς βράχους των Συμπληγάδων που βύθιζαν τα καράβια...

Κούνησε το κεφάλι. «Εντάξει, μπορεί να είναι δικαιολογίες», παραδέχτηκε. «Λένε όμως ότι έχουν συμβεί παράξενα πράγματα σ' αυτό το σπίτι».

Από τον επάνω όροφο ακούστηκε ένας μεταλλικός θόρυβος. Κι έπειτα άλλος ένας.

«Πες, λοιπόν, ξεκάθαρα ότι φοβάσαι».

«Όχι, βέβαια. Αλλά...» Ο Τόμι ξαφνικά κατάπιε τη γλώσσα του και γούρλωσε τα μάτια. Από την κορυφή της σκάλας, πίσω ακριβώς από την Ανίτα, πρόβαλε μια λευκή μορφή με πελώρια κίτρινα μάτια.

«Πρόσεξε!» φώναξε ο Τόμι στη φίλη του, κάνοντας ένα βήμα πίσω.

Το κορίτσι και το φάντασμα με τα κίτρινα μάτια έμειναν άγαλμα. Έπειτα η μαμά της Ανίτας έβγαλε τα γυαλιά εργασίας που φορούσε. «Εγώ είμαι, Τόμι!»

φώναξε. «Τέρμα η δουλειά... τελειώσαμε και για σήμερα!»

Άφησε τα μαλλιά της ελεύθερα βγάζοντας το σκουφάκι και ξεκούμπωσε τη φόρμα. Τελευταία έβγαλε τα γάντια και τα πέταξε στο πάτωμα.

«Εμ... καλησπέρα, κυρία», τραύλισε ο Τομάζο όταν η γυναίκα πέρασε από δίπλα του.

«Τι σκαρώνετε πάλι εσείς οι δυο;» ρώτησε εκείνη χαϊδεύοντας τα μαλλιά της κόρης της.

«Ψάχναμε τον Νιαουρή», απάντησε η Ανίτα.

«Αμάν πια αυτός ο γάτος!» ξέσπασε η μητέρα της. «Πάλι κρύφτηκε;»

«Μάλλον».

«Σίγουρα δεν τον άρπαξαν;» αστειεύτηκε εκείνη. «Όπου κι αν είναι... θα τον ψάξουμε αύριο».

«Μα...»

«Α όχι, Ανίτα», είπε αναστενάζοντας η μαμά της. «Τέρμα το γατοκυνηγητό γι' απόψε. Όλη μέρα κρεμόμουν πάνω στις σκαλωσιές. Είμαι κουρασμένη, νιώθω βρόμικη και το μόνο που θέλω τώρα είναι να κάνω ένα ωραίο ντουςάκι και να βάλω κάτι στο στόμα μου».

Η Ανίτα κοίταξε απογοητευμένη τη σκάλα που οδηγούσε πάνω.

«Θα γυρίσει, θα δεις», τη διαβεβαίωσε η μητέρα της.

«Αυτό είπε και ο Τόμι».

«Κι έχει δίκιο. Αύριο το απόγευμα, όταν θα έρθεις εδώ για να μελετήσεις, θα είναι στον κήπο και θα σε περιμένει».

Η Ανίτα αναζήτησε παρηγοριά στο βλέμμα του Τόμι, αλλά ο μοναδικός Βενετσιάνος φίλος της ένιωθε μεγάλη αμηχανία που είχε πάρει για φάντασμα τη γυναίκα και τώρα είχε σκύψει το κεφάλι με ντροπή, ελπίζοντας όλα να τελειώσουν γρήγορα.

